

חלק א': בית ההורים

נולדתי בינואר 1938, בנתניה, להורי אפרים וטובה אוסטטשובר. בבית חיכה לבואי, אחרי שמוליק הגדול ממני בשנתיים וחצי.

גרנו בשכונת מכבי, צריפים ארוכים, ולכל דייר, יחידה נפרדת בו. הדירה שלנו כללה חדר שינה, מטבחון, וחדר שירותים, ולכן את כלשעות הפנאי שלנו בילינו בחצר.

אמי, שהתגעגעה למשפחה שהשאירה בפולין, קראה לי בשם הסבתא=דבורה: ולאחי על שם סבא רבא שמואל.

אמא, טובה, הורשתה לעזוב את בית הוריה, רק לאחר שרכשה מקצוע – היא למדה תפירה, וכשהתחתנו ועזבו לארץ הביאה איתה את מכונת התפירה "זינגר", שנמצאת בביתי.

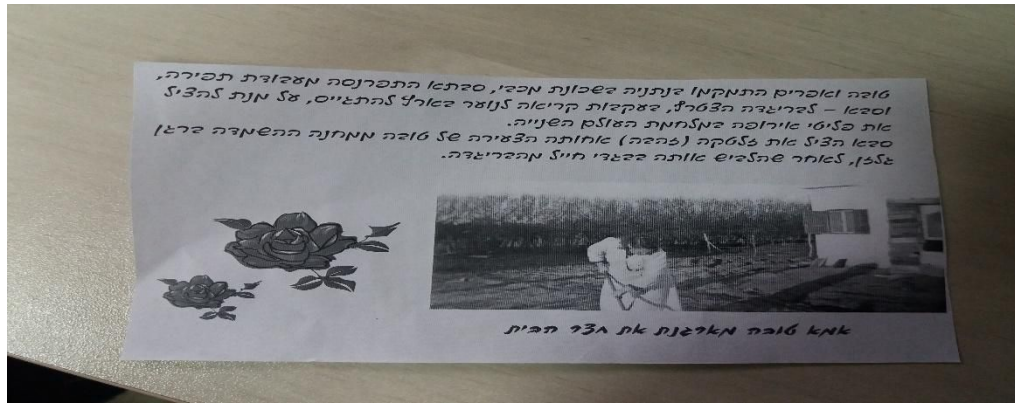
אבי, אפרים, קבל חמור, והתבקש להעביר זיפזיף משפת הים לאתרי בניה (להזכירכם נתניה הייתה עיר בראשית בנייתה)

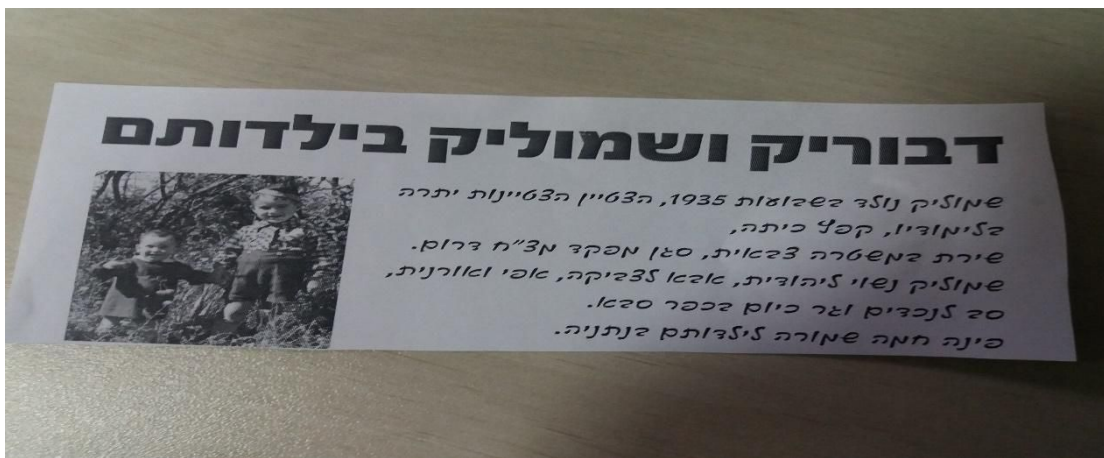
כשפרצה מלחמת העולם השנייה, התגייס אבי לבריגדה היהודית ושרת בה עד תום המלחמה, הוא הציל ממחנה ההשמדה ברגן בלזן, את אחותה הצעירה של אמי – זהבה - ששרדה את הזוועות בזכות ידיעתה לתפור – היא תקנה מדים של הצבא הגרמני.

אבי ואמי, השאירו משפחות גדולות בפולין ורק מעטים מהם שרדו את השואה.

בהיותי בת 5, חזר אבי לארץ, והורי בנו את ביתנו בשכונת הפועלים בנתניה, בית גדול ומרווח (לזמנים ההם) ולבית חצר גדולה.

החיים היו פשוטים ומקסימים, למי אכפת מה אכלנו, או מה לבשנו, היינו מוקפים חברים כמונו והיה כיף, שמוליק ואני היינו חברים טובים והסתדרנו ביחד בלי בעיות

חלק ב: תקופת ילדותי

ילדותי זכורה לי כתקופה מקסימה, ממש נהדרת

השהייה בשפת- הים בתקופת הקיץ ובחורף (שאינו דומה לחורף של צפת) הפעולות בתנועה, חוגי ספורט ועוד..... מילאו את זמננו בכיף גדול

שחקנו במשחקים "פרי יצירתנו": חבל, קלאס, 5 אבנים, ים-יבשה, מחבואים ועוד כהנא וכהנא

עירית נתניה טפחה את הפעילות הספורטיבית בעיר, בבית"ס ואח"צ בחוגים שונים

שעורי הספורט היו אהובים עלי במיוחד, והצטיינתי בריצה למרחקים

בכתה ה' ייצגתי את ביה"ס ביאליק, בו למדתי במרוץ הלפיד בחנוכה, מרוץ שהחל בקברי המכבים במודיעין והסתיים בבית הנשאי ברחובות, צולמתי בעתון לאשה תחת הכותרת "הנערה והלפיד בידה", והבאתי כבוד גדול לביה"ס ולעיר.

באותה תקופה הצטרפתי לתנועת הצופים, ועד גיוסי לנח"ל, הייתי חניכה, מדריכה ורשג"ד. הפעילות בצופים, בתוספת המחנות והטיולים הביאו לי שמחה רבה ועד היום, אנו כמו משפחה חברי הגרעין שהתגייס לנח"ל והשלים את קבוצת בית- העמק בגליל המערבי. גרעין צופי נ תניה וירושלים

בית הספר (כתות א- ח) היה קרוב לשכונת מגורי

בביה"ס היה "מטבח למודי" ובסוף יום הלמודים היינו מקבלים ארוחת- צהרים חמה. הייתי די מפונקת באוכל(בעצם עד היום) כך שלרוב התחמקתי מלהכנס לאכול

סיימתי את ביה"ס ביאליק, ועברתי לתיכון טשרניחובסקי בנתניה, שהיה בצד הדרומי של העיר רחוק מאד, אך האופניים קצרו את הדרך. האופניים ובכניסה לביה"ס היה שטח ענק שבו קשרנו את האופניים – סיימתי את התיכון ובדיוק באותה תקופה נפתח בנתניה סמינר "פרדס – הגדוד

בשנתיים הראשונים הסמינר הכשיר גננות בלבד, כך שגמרתי אותו עם תעודת גננת מוסמכת

בתקופת הצבא, בהיותי בקבוץ בית-העמק במסגרת גרעין הנח"ל עבדתי כמורה גננת ובכתתי היו 7 ילדים, מגיל 5 עד 7 שלמדו יחד.

חלק ג

בבית היה רדיו, וכמובן שדלק כל היום, היינו שומעים חדשות ובעקר מוסיקה, גם פטפון היה בביתנו, ומעט תקליטים להנעים את הזמן לעת ערב.

גדלנו על שירי ארץ-ישראל.

בפגישות של ה"חברה" היינו שרים ורוקדים רקודי מעגל(הורה) וגם מעוט רקודי זוגות.

אהבנו לשמוע את שושנה דאמרי שרה, כלניות, אני מצפת ועוד, גם יפה ירקוני הייתה מוכרת לנו משירי.....המלחמה שהיו משמיעים ברדיו, לאחר מכן אריק אינשטיין ועוד.

בנתניה היו כמה בתי קולנוע: אורה ליד הטיילת, ועוד כמה בתי קולנוע קטנים, ואז בנו את קולנוע שרון – במרכז העיר, בית קולנוע מפואר, כסאות מרופדים. מבוא וקיוסק, אבל בקיץ היה בית קולנוע אחד פתוח, ולשם היינו "מתפלחים" לעיתים, בעקר בשביל הספורט, ולפעמים כי לא היו לנו מזמנים.

חלק ד

הורי, עלו לארץ בשנת 1935, והגיעו לנתניה, עיר, בראשית הווסדה אמי, כפי שספרתי, למדה לתפור, הביאה איתה מפולין את מכונת התפירה שלה, לכן בקלות מצאה תעסוקה ופרנסה.

לעומתה, אבי, שהיה תלמיד חכם, עם פאות וזקן, לא מצא את מקומו בנתניה, הולך עם חמור, ומביא זיפזיפ משפת הים לאתרי בניה, לכן, התגייס לבריגדה היהודית. לימים היה אחראי על התרבות היהודית שם.

מכיוון שאז לא היה בטוח לאומי, וגם לא אבטחת הכנסה, אמי הייתה עסוקה מאד, היא פרנסה שני ילדים קטנים. עבודת התפירה נעשתה בבית הלקוחה, כך שהיא יצאה בבקר וחזרה בערב. היינו ילדים עצמאיים מאד.

כשאבי נפטר, עם שובו מהבריגדה, אמי נשארה אלמנה צעירה, ולכל מקום שהלכה, לקחה אותי אתה) כי לא נהוג היה שאשה הולכת לבד) וכך חשפה אותי מגיל צעיר לפעילות תרבותית עשירה, הן בצפייה בהצגות קונצרטים וסרטים. תחום שעד היום אני מתנדבת בו.

כשסיימתי את הסמינר, התגייסתי לצבא לגרעין של הצופים לנח"ל. לאחר טירונות של 3 חודשים במחנה 80 ליד פרדס חנה, הגענו לקבוץ בית-העמק והתאחדנו עם החברה שהגיעו שנה לפנינו.

מיד שולבתי בעבודה בגן +בי"ס, כפי שציינתי ובעצם הייתי רשומה במשרד החנוך מחוז צפון. בחמשך שנתיים עבדתי בהוראה בקבוץ.

לאחר שחרורי מצה"ל עזבתי את בית העמק, ומשרד החינוך " שיבץ אותי לעבודה " כמורה בצפת (עיר
(שלא ידעתי הין היא

התקבלתי לבי"ס כי"ח (כל ישראל חברים) בצפת, (היום מכללת צפת) מחנכת כתיב'. עבודה שמאד
אהובה עלי

בני צפת הבוגרים, תמיד חיכו לתחילת חודש ספטמבר, כי אז הגיעו לעיר מורות וגננות (אחיות הגיעו
במהלך כל השנה) כדי להכירם, וכך גם היה הפעם. ערב אחד הגיעו כרחמה גברברים נאים לפגוש
אותנו. (גרנו כמה בנות אצל אותו בעל בית). התנהלה שיחה נחמדה, כל אחד ספר על עצמו, ואז
ל, והיה בגרעין שהקים את: הסתבר שגבי (גבר נאש ששמתי עליו עין מהתחילה) שרת גם הוא בנח
קבוץ עין-גדי. השיחה שהתפתחה בין שנינו, נמשכה תקופה והפכה אותנו לזוג (משרד החינוך היה
(השדכן).

כעבור שנה 21/62/2 התחתנו, אני המשכתי בעבודתי בהוראה, אבל ביי"ס כי"ח נסגר ועברתי לבי"ס בשכונת כנען.

לאחר-כך 6 שנים עברנו לשכון עממי, לבית עם חצר, חניה וגינה (החלום של גבי) שבו אי גרה עדג היום בו נולדו שני ילדים נוספים זיו והדר

שלומי סיים בגרות בצפת, סיים קורס חובלים כשהשתחרר בדרגת רב סן למד במכללת בתל-חי, והצטרך לעבוד עם אביו במוסך

שלומיה תחתן עם חדווה (חשבת בעיר בצפת) שלהם 3 בנות: עינב, עדי ועמית (תלמידה בכתיב יב' - בצפת

נירית סיימה בגרות בצפת, התגיסה לצבא, שירתה כקצינת ת"ש, כשהשתחררה למדה בסמינר אורנים. נירית מורה מוסמכת, תואר שני בספרות ותנ"ך. התחתנה עם אייל (הבן של מושב רם_און בתענ"ך) ולהם 3 ילדים ניצן, דור

זיון קטן מאחיו הבוגרים ב-10 שנים, סיים למודיו בצפת בהצטיינות, שרת בצבא בחיל-אוויר, המשיך למודים באוניברסיטת באר-שבע, גמר תואר ראשון בהצטיינות יתרה, וקבל מלגה לסידני ישראל לתואר שלישי. זיון עובד במחקר בסידני, ומשתתף בכנסים בתחום האנרגיה הנקייה. גמר פוסט ד"ר בסינגפור

הדר בת הזקונים, סיימה את למודיה בצפת, ולאחר השחרור מצה"ל, החלה ללמוד בהרצליה- תואר ראשון במנהל עסקים, ותואר שני גם כן

הדר עובדת בחברת פריגו ואחראית על השיווק בכל אירופה

הדר נשאוה למעוז- צפתי גם כן ולהן 2 בנות: נוה ויהלי . לאחורנה עזבו את הרצליה ובנו את ביתם בתל-מונד

חלקו

גלגולו של חפץ

הורי עלו לארץ 1935, סבתא של אמי (שאני נקראת על שמה) נתנה להורי "חפצים למזכרת מהבית בפולין וביניהם מכונת תפירה "זינגר" חנוכיה מנחושת שמדליקים אותה בשמן ופמוט הבדלה הפמוט מיוחד בצורתו, עשוי תחרת כסף, דלת שנפתחת לבשמים בחלקו ראשון, רגל יציבה ומיוחדת, דגלון למעלה – מפואר ביותר

במשך שנים "שכן" הפמוט בויטרינה בבית הורי בנתניה. מידי פעם, אמי הייתה "מלטפת אותו" מאבק, שמה בו בשמים, ומנגבת דמעה מעיניה – ואז מחזירה אותו למקומו

מסתבר, שבאיזה מצב הפמוט נפל, התקמט ונעלם ממקומו הקבוע

בעלי גבי ז"ל, מצא אותו במחסן הבית, "במצבו העלוב". הוא החליט להחזיר לו את יופיו, ובסבלנות רבה, יישר את תחרת הכסף בלי לפגוע במרקמה העדין, לתקן את הדלת שתפתח, והציב את הדגלון למעלה

גבי הביא את הפמוט לאמי, והיא ממש נשארה פעורת פה, איך ??? לאות תודה, מסרה אמי את הפמוט לנו למשמרת, ועד היום הוא בויטרינה בביתנו

בעבודות שרשים שכתבו הנכבדים על פמוט הכסף שהוא כמה דורות אצלנו

לסיכום

אמי, טובה – כשמה כן הייתה, טובת-לב, רחבת-לב, עוזרת, תומכת, ומתנדבת) ועד למען החייל, ביח' לניאדו, נעמ"ת ועוד

היא, שמשה לי כמודל לחקוי

בשנות עבודתי כמורה (40 שנה) תמיד הייתי פתוחה לילדים ונמשפחותיהם תמכתי, עזרתי ככלי יכולתי

זכרונות ילדות שלי הביאו אותי לכך, שבעזרת הנהגת הצופים הארצית, פתחנו סניף בצפת ובמשך 10 שנים הייתי ראש השבט, וילדי צפת זכו לטיולים, מסעות, וג'מבורי במשך התקופה

אני פעילה בהיכל התרבות בעיר, במוזיאון המאירי (משפחה), בספריה ובפעילות הילדים במתנ"ס בלום בספריה ובפעילות הילדים

לפני כשנה בטו' בשבט חגגו לי 80 שנה וקבלתי תעודת יקיר המתנסיים" כהוקרה על תרומתי רבת "השנים, על היותי דוגמא "לפנים היפות של העיר צפת